

Ztracené vědění

Rony Mach
2026

Bookla
... vydej si sám

Rezavé Ozubené Kolo - - - - -	7
Stíny nad Žabovřesky - - - - -	14
Den, Kdy Padlo Světlo - - - - -	20
Příprava na Ponor - - - - -	28
Brána Podsvětí - - - - -	36
První Kontakt v Hlubinách - - - - -	44
Ozvěny Zapomnění- - - - -	52
Past v Temnotě - - - - -	60
Šepot Dávných Kódů - - - - -	70
Zlomená Volba - - - - -	76
Útěk Před Stínem - - - - -	82
Hořká Oběť - - - - -	88
Plameny Pomsty a Naděje - - - - -	94
Přípravy na Závěrečný Úder - - - - -	102
Pád OmniCorpu- - - - -	110
Ozvěny Vítězství - - - - -	118
Nový Úsvit, Staré Stíny - - - - -	126

Rezavé ozubené kolo

Šrot. Všude samý šrot. V Brně roku 2077 to byl jediný spolehlivý zdroj. Martin Dvořák, opřeny o rezavý pracovní stůl, si protáhl krční obratle. Jeho kybernetická levá ruka, hrubě opracovaná z recyklovaných dílů, vydala tlumené cvaknutí. Nebyla elegantní, spíš připomínala Frankensteinovo monstrum z kovu a drátů, ale fungovala. A to bylo jediné, na čem v téhle době záleželo.

Dílna, vmáčknutá do útrob rozpadlého paneláku, páchla přepáleným olejem, tavenými plasty a potem. Zvenčí se sem jen občas donesl vzdálený řev motoru nebo skřípot rozpadající se konstrukce. Tady dole, pod nánosem prachu a zapomnění, se Martin snažil dát věcem smysl. Nebo alespoň funkčnost.

Před ním ležela rozebraná útočná puška, hybrid starých vojenských komponentů a jeho vlastních, improvizovaných vylepšení. Byla určená pro gang z Nového Lískovce, zoufalce, kteří se snažili udržet si kus svého území před nenasytnými chapadly Omni-Corp. Věděl, že tahle zbraň nic nezmění. Jen oddálí nevyhnutelné. Ale platili. A Martin potřeboval kredity, aby udržel sebe a Kláru nad vodou.

„Máme novinky, šéfe,“ ozval se pisklavý hlas od dveří. Dan, Martinův mladší pomocník, vklouzl dovnitř jako stín. Hubený, s mastnými vlasy a neustále se rozhlížejícíma očima, připomínal potkana, který právě vyčenichal kus sýra. Dan byl Martinovým

očima a ušima v podsvětí, mistr v získávání informací a ještě větší mistr v tom, jak se nepozorovaně vytrazit z problémů. „Volkovovi hoši zase přitvrdili. Na Pekařské ulici včera sebrali dalších pět lidí. Prý kvůli ‚nepovolené agregaci dat‘.“

Martin si odfrkl. „Nepovolená agregace dat. To je nová eufemismus pro pomýšlení na svobodu, co?“ Odložil pájku a otřel si zpocené čelo. Jizva táhnoucí se přes levé obočí se mu při tom znechuceně zkroutila. „Ať už to znamená cokoliv, znamená to, že se OmniCorp snaží utáhnout šrouby. Jako vždycky.“

Dan přikývl, jeho oči těkaly po dílně. „A taky se šušká, že OmniCorp začala kontrolovat dodávky vody do spodních sektorů. Prý je nedostatek, ale všichni vědí, že to je jen další způsob, jak nás držet pod krkem.“

Tohle byla ta cena moci, pomyslel si Martin. OmniCorp ovládala všechno. Od vzduchu, který dýchali, až po data, která se kdysi volně šířila. Po „Krizové události“, která před lety roztrhala Brno na kusy, se korporace vynořila jako jediná síla schopná „obnovit pořádek“. Ten pořádek ale znamenal otroctví pro většinu a neomezenou moc pro pár vyvolených. Martin to viděl denně. Viděl lidi, kteří se vzdávali své svobody za příděl vody, za pár hodin elektřiny, za iluzi bezpečí. Cítil se jako rezavé ozubené kolo

v nefunkčním stroji, který se snažil udržet v chodu, i když věděl, že je to marné.

„Dobře, Dane. Drž to pod pokličkou. A zjisti mi, jestli někdo z těch sebraných neměl u sebe nějaké technické vybavení, které by se dalo zpeněžit. Nebo, ještě lépe, nějaké informace o tom, co Volkov vlastně hledá.“ Martin se otočil zpět k pušce, jeho kybernetická ruka se s tichým bzučením pustila do práce. Potřeboval se soustředit. Potřeboval zaměstnat ruce, aby nemusel myslet na beznaděj.

Dan se na chvíli zastavil, pak zaváhal. „Šéfe, víte... Klára se ptala. Jestli jste v pořádku. A jestli... jestli byste se na ni nemohl stavit. Prý má něco důležitého.“

Martinova ruka na okamžik zamrzla. Klára. Jeho mladší sestra. Jeho morální kompas, jeho poslední pouto k lidskosti. Byla důvodem, proč se ještě úplně nezlomil. Důvodem, proč nepřestal bojovat. „Řekni jí, že se stavím, až dokončím tuhle zakázku. Ať se drží stranou problémů.“

„Rozumím, šéfe.“ Dan se otočil a zmizel stejně tiše, jako se objevil, zanechávaje za sebou jen pach prachu a ozvěnu nejistoty. Martin si povzdechl. Klára. Věděl, že se o něj bojí. Věděl, že chce, aby se stáhl, aby žil „normální“ život. Ale co je normální v Brně, kde OmniCorp ovládala každý aspekt existence? Kde korupce byla vdechována s každým nádechem a kde spravedlnost byla jen prázdné slovo?

Soustředil se na detaily. Vyměnil opotřebovaný optický zaměřovač za nový, s vylepšeným nočním viděním. Integroval do pažby malý, ale výkonný energetický článek, který zvýšil kadenci. Všechno muselo být perfektní. Zákazníci se neptali na morálku, ale na efektivitu. A Martin byl efektivní. Byl mistrem v tom, jak z ničeho vytvořit něco, co fungovalo. Co dokázalo zabít.

Hodiny plynuly. Zvenčí se ozývalo jen tiché hučení ventilátorů a občasné drnění vzdáleného generátoru. Martin pracoval v tichosti, jeho kybernetická ruka se pohybovala s precizností, jakou by mu mohl závidět i chirurg. Přestože jeho mysl byla plná myšlenek na OmniCorp, na Kláru a na beznaděj, jeho ruce dělaly svou práci mechanicky, s neuvěřitelnou zručností.

Když konečně dokončil, puška vypadala jako umělecké dílo – brutální, funkční a smrtonosné. Položil ji na stůl a zkoumavě si ji prohlédl. Tahle věc se brzy stane nástrojem v ruce někoho, kdo bude bojovat o přežití. A Martin bude jen dodavatelem. Další rezavé ozubené kolo v tom prokletém stroji.

Zvedl se, protáhl si záda a došel k oknu. Nebyla to okna, jaká si pamatoval z dětství, průhledná a lesklá. Byla to spíše jen díra ve zdi, zakrytá improvizovanou roletou, která se dala odsunout. Za ní se rozprostíralo Brno. Rok 2077. Město duchů a rozpadlých snů.

Panoráma bylo zdevastované, poseté rozpadlými paneláky, které se tyčily k obloze jako zlámané zuby. Mezi nimi se vinuly úzké, tmavé uličky, plné stínů a nebezpečí. Ale nad tím vším, jako obří, zlověstné monolity, se tyčily věže OmniCorp. Osvětlené, zářící v temnotě, symbolizující jejich absolutní nadvládu. Jejich loga, promítaná na mraky, pulzovala v chladném, indiferentním rytmu.

Martin si zapálil cigaretu, její kouř se líně vinul k prasklému stropu. Vzduch byl těžký, plný prachu a pachů z rozkladu. Občasné výboje energie z poškozených systémů prosvěcovaly temnotu, jako by se město samo snažilo nadechnout. Nebezpečí číhalo za každým rohem, ale lidská vynalézavost a touha po přežití byly stále silné, i když často zvrácené.

Cítil, jak se v něm mísí únava s tichou frustrací. Kolikrát už stál u tohoto okna a díval se na stejnou scenérii? Kolikrát už si přál, aby se něco změnilo? Jeho osobní pomsta se zatím omezovala na malé, sabotážní akce, na dodávání zbraní těm, kteří se OmniCorp stavěli na odpor. Ale věděl, že to nestačí. Cítil, že se blíží bod zlomu. Bod, kdy už nebude moci jen tak přežívat. Bod, kdy bude muset udělat něco víc.

Jeho pohled spočinul na nejvyšší věži OmniCorp, na jejímž vrcholu blikalo červené světlo. Tam, v útrobách té korporace, se skrývalo to, co kdysi nazývali „Ztracené vědění“. Staré technologie, za-

pomenuté informace, které by mohly změnit osud Brna. Ale kdo by se odvážil tam jít? Kdo by se odvážil vzít si to zpět?

Martin si potáhl z cigarety, její žhavý konec se od-
rážel v jeho ostražitých očích. Necítil se jako hrdina,
spíš jako další poškozená součástka. Ale v hloubi duše
věděl, že v něm něco doutná. Něco, co ho nutilo jít
dál. Nejen přežít, ale bojovat. Pro Kláru. Pro všechny,
kteří byli utlačováni. Pro to, aby se to rezavé ozubené
kolo konečně zase roztočilo.

**Stíny
nad
Žabovřesky**

Šedivé odpolední slunce se líně plazilo po oprýskaných fasádách brněnských paneláků, když Martin proplouval labyrintem ulic Žabovřesk. Vzduch byl těžký, prosycený pachem spáleného plastu a vzdálené kanalizace, ale tady, v jednom z mála „bezpečnějších“ sektorů, se dalo alespoň dýchat bez pocitu, že ti každou chvíli někdo prořízne hrdlo. Martin si projel dlaní po jizvě nad obočím, jeho kybernetická ruka se automaticky stáhla do pěstě, jakmile zahlédl hlídku OmniCorp v dálce. Zpřísňující se kontrola, o které mluvil Dan, byla cítit v každém zrezivěném plotu, v každém zhasnutém okně. Byl to jedovatý plyn, který pomalu, ale jistě dusil zbytky života ve městě.

Kráčel s unaveným odhodláním, jeho kožená bunda se mu lepila na záda. Klára, jeho sestra, byla jeho poslední kotvou v tomhle rozpadajícím se světě. Jen pro ni se snažil udržet alespoň zdání normálního života. Vidět ji, i když jen na pár minut, bylo jako nadechnout se čerstvého vzduchu po dlouhé době strávené v zatuchlé šachtě. Věděl, že se o něj bojí, a ten pocit viny ho tížil víc než všechny ty zrezivělé součástky, které denně opravoval. Ale co jiného mu zbývalo? Nechat se semlít, jako to udělala většina ostatních?

Zahnul za roh a ocitl se před malou, nenápadnou budovou, která kdysi bývala kavárnou, ale teď slou-

žila jako výdejna „základních potřeb“ pod dohledem OmniCorp. Špinavá výloha sotva propouštěla světlo dovnitř, ale Martin věděl, že Klára je tam. Pracovala tam, snažila se udržet si své místo v tomhle novém, zvráceném pořádku. Bylo to jedno z mála míst, kde se dalo sehnat něco víc než jen recyklovaná kaše a syntetické maso.

Vstoupil dovnitř, do dusného vzduchu plného pachů dezinfekce a umělé kávy. Klára stála za pultem, její vlasy spletené do pevného copu. Vypadala unaveně, ale její oči, stejně bystré jako ty jeho, se rozzářily, když ho spatřila. Na sobě měla šedou uniformu s logem OmniCorp – symbol podřízenosti, který Martinovi drásal nervy. Přes veškerou únavu v ní ale bylo něco nezlomného, něco, co ho vždycky fascinovalo.

„Martine,“ řekla tiše, její hlas byl vyčerpaný, ale plný úlevy. „Myslela jsem, že už nepřijdeš.“

„Měl jsem práci,“ odvětil Martin, snažil se, aby jeho hlas zněl klidně, i když mu v žilách proudil adrenalin. „Ale slíbil jsem ti to, ne?“

Sklopila pohled k pultu. „Vím. Jen... je toho teď hodně. OmniCorp zase zpřísnila kontroly. Minulý týden odvedli paní Novotnou, jen proto, že si schovala staré datové nosiče. Říkali, že je to ‚neautorizovaná archivace‘.“

Martinova kybernetická ruka slabě zaskřípala. „Slyšel jsem. Dan mi říkal. Hledají něco, to je jasné.“

„Nebo jen chtějí ukázat sílu,“ opáčila Klára, zvedla k němu oči, v nichž se zračil strach. „Martine, musíš být opatrný. Tvé ‚opravy‘ ... jsou nebezpečné. Co když se na tebe zaměří? Co pak?“

„Zatím jsem se vždycky postaral,“ odsekl Martin, snažil se odvést téma. Nechtěl, aby věděla o každé špinavé práci, kterou dělá. Chtěl ji chránit před touthle realitou, i když věděl, že je to marné.

Popošla blíž, její ruka se lehce dotkla jeho. „Nejde jen o tebe. Jde o nás. Jsi jediný, kdo mi zbyl. Kdyby se ti něco stalo...“ Její hlas se zlomil, ale rychle se vzchopila. „Prosím, buď opatrný. Nehledej potíže.“

Martin se podíval na její unavenou tvář. V jejích očích viděl odraz svých vlastních obav. Věděl, že má pravdu. Každý den se pohyboval na hraně, a každá opravená zbraň, každý kšeft s gangy ho tlačil hlouběji do propasti. Ale nemohl přestat. Nemohl jen sedět a přihlížet, jak OmniCorp pomalu, ale jistě drtí všechno, co zbylo z jejich světa. Jeho touha po spravedlnosti a ochraně Kláry byla silnější než strach.

„Vím, Kláro,“ řekl jemně. „Dávám si pozor. A ty taky.“

Zrovna v tu chvíli se ozval ostrý štěkot zvenčí. Martin se otočil ke špinavé výloze. Hlídka OmniCorp. Tři vojáci v černé zbroji, s blikajícími červenými světly na přilbách. Jeden z nich, s mohutnou kybernetickou paží, která vypadala mnohem sofistikovaněji než ta

Martinova, právě surově srazil k zemi starého muže, který se snažil prodávat pár shnilých jablek.

„Neautorizovaný obchod,“ zavrčel voják, jeho hlas byl zkreslený reproduktorem v přilbě. „Porušení regulací OmniCorp. Deset jednotek vody a padesát jednotek práce.“

Starý muž kašlal, snažil se zvednout, ale další voják ho kopl do boku. Jablka se rozkutálela po špinavé zemi. Martinovi se sevřel žaludek. Ta brutalita, ta arogance, to zneužívání moci. Bylo to každodenní divadlo, které jen posilovalo jeho nenávisť k OmniCorp. Věděl, že ten starý muž nejspíš umře hladu a žízní, jen proto, že se snažil přežít. Cena, kterou platili ti, kteří neměli nic, byla nekonečná.

Klára k němu přistoupila a chytila ho za ruku. „Martine, ne. Prosím. Nech to být.“

Její stisk byl pevný, ale třásla se. Martin cítil, jak se v něm vaří krev, ale pohled do jejích očí ho donutil potlačit vztek. Klára. Kvůli ní musel být obezřetný. Nemohl si dovolit udělat unáhlený krok, který by je oba ohrozil. Ne teď.

„Dobře,“ zamumlal, jeho hlas byl drsný. „Ale tohle nemůže trvat věčně.“

Vojáci odtáhli starého muže pryč, jeho bezvládné tělo se vleklo po zemi. Na ulici zůstala jen rozšlapaná jablka a pocit beznaděje. Martin se otočil k Kláře. „Musím jít. Mám ještě něco zařídit.“

Klára přikývla, její oči byly plné smutku. „Buď opatrný, Martine. A přijď zase. Brzy.“

Pevně ji objal, vtiskl jí rychlý polibek do vlasů. Cítil její křehkost, ale i sílu. „Vždycky,“ zašeptal. Potom se otočil a vyšel ven, do šedivého odpoledne. Každý krok ho vedl dál od jediného kousku „normálního“ světa, který mu zbyl. Věděl, že se blíží bod zlomu. Cítil to v kostech, v bzučení své kybernetické paže. A tušil, že to nebude hezké.

Den, Kdy Padlo Světlo

Ozvěna sirén prořízla šedé odpoledne jako skalpel zkažené maso. Martin se právě vracel do své dílny, ztěžklý únavou z celodenního shánění součástek po špinavých uličkách Nového Lískovce. Zvuk sirén byl jiný než obvykle, nebylo to jen rutinní hlídkující bzučení, ale naléhavý, stoupající řev, který se šířil celým sektorem. Vzduch zhoustl, naplněný pachem ozónu a předtuchou.

Kovová žebra paneláků se zdála ještě temnější, odrážející rudá světla blížících se transportů OmniCorp. Martinovi se sevřel žaludek. Tohle nebyla obyčejná razie. Tohle bylo něco horšího. Rozhlédl se kolem, jeho kybernetická ruka instinktivně sevřela úchop na improvizovaném klíči, který nosil pro případ nouze. Lidé se začali stahovat do stínů, zavírat okenice, mizet z ulic jako švábi před světlem.

Všude se šířil chaos. Z transportů vyskakovaly ozbrojené jednotky OmniCorp, jejich černé uniformy a lesklé helmy budily dojem chladné, nelidské efektivity. V čele jedné z jednotek stál Komisař Viktor Volkov, jeho mohutná kybernetická ruka zářila v matném světle a jeho pronikavé oči skenovaly okolí s predátorskou přesností. Martin ho znal. Volkov byl živoucím důkazem toho, jak OmniCorp dokázala zkorumpovat i ty nejlepší. Kdysi válečný hrdina, teď jen poslušný pes korporace, který se neštítel ničeho, aby si udržel svou moc a postavení.

„Zajistěte sektor! Žádný odpor! Všechny cenné zdroje zabavit! Kdo se postaví, bude zneškodněn!“ Volkovův hlas se ozýval megafonem, zněl chladně a bezcitně. Jeho slova byla doprovázena duněním těžkých bot a cvakáním zbraní. Martin se snažil splynout se stíny, vtáhl se do rozpadlého vchodu do obytného domu, jehož fasáda připomínala ementál. Jeho srdce bušilo jako píst v přetíženém motoru.

Vojáci se rozeběhli do ulic, vtrhávali do domů, rozbíjeli dveře. Křik dětí, pláč žen, zoufalé výkřiky mužů – to vše se slévalo do kakofonie beznaděje. Martin viděl, jak vojáci vyvlekli starce z jeho bytu, jak mu vytrhli z rukou starou, rezavou radiostanici a hodili ji na zem. „Neoprávněné shromažďování dat! Zabaveno!“ zněl rozkaz. Bylo to absurdní. Radiostanice byla sotva funkční, ale pro OmniCorp byl každý kousek technologie potenciální hrozbou, každý kousek dat nebezpečným věděním.

Martin cítil, jak v něm narůstá vztek, ale věděl, že jakýkoli pokus o zásah by byl sebevražda. Byl sám, proti přesile. Jeho kybernetická ruka se chvěla, toužila po akci, ale rozum mu říkal, aby zůstal skrytý. Nemohl si dovolit být zajat. Ne teď.

Pak ji uviděl. Klára. Procházela se po ulici, zřejmě se vracela z trhu, v náručí držela starou, zaprášenou tašku. Její přítomnost v tu chvíli byla jako ostrý nůž v Martinově hrudi. Proč zrovna teď? Její tvář

byla zmatená, když se snažila pochopit, co se děje. V tu chvíli si jí všiml jeden z vojáků. Martinovo srdce vynechalo úder.

„Stůj! Identifikace!“ zakřičel voják. Klára se zastavila, vyděšená, ale odhodlaná. Martin viděl její odvalu, její nezdolnost, která ho vždycky fascinovala. Věděl, že se nikdy nevzdá bez boje, i když ten boj nemůže vyhrát.

„Nemám nic. Jsem jen obyčejná obchodnice,“ odpověděla Klára, její hlas byl pevný, ale s lehkým chvěním. Voják se k ní přiblížil, jeho zbraň namířená na její hrud. Martinovi se zdálo, že se čas zpomalil. Viděl každý detail, každý pohyb. Viděl Klářiny oči, plné strachu, ale i vzdoru. Viděl, jak se její ruka instinktivně sevřela kolem tašky, jako by v ní držela něco cenného.

„Prohlídka! Všechno ven!“ zasyčel voják. Klára zaváhala. Martin věděl, že v té tašce má pravděpodobně nějaké nelegální zboží, možná nějaké staré součástky, které prodávala na černém trhu. Byla to její cesta, jak přežít, jak se postarat o sebe a o své blízké. Pro OmniCorp to však byla zrada.

Když Klára váhala, voják ji popadl za paži. „Odpor?!“ zakřičel. Martinova mysl se zastavila. To ne. Ne Klára. Zpod bundy vytáhl svou improvizovanou zbraň, malý, ale smrtící energetický nůž, který si sám vyrobil. Jeho kybernetická ruka se napjala, při-